

6 söndagen efter den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Matt. 5:20–26.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna innevarande söndag står under rubriken och predikoämnet "Kärlekens lag." En av söndagens underrubriker, som gäller textstycket omedelbart före evangeliet om att icke vredgas på sin broder, lyder "Lagens majestät" och är en påminnelse om att "Kärlekens lag" bär hela tyngden av Guds viljas majestät, är genomglödd av det all mänsklig bräcklighet förtärande budet: "Du skall älska Herren, din Gud, av allt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstånd" och "Du skall älska din nästa såsom dig själv" (Matt. 22:37 ff.) Detta kärlekens bud för inte med sig någon tempererad värme, är ingen ljum och behaglig sunnanvind, anpassad till vårt välbefinnande. Det är det krav, som säger: "Den som säger: 'Du dåre', han är hemfallen åt det brinnande Gehenna", som enligt Jesu egna ord är sammanlänkat med den eviga fördömmelsen, som tänder dess eviga eld, som hämtar sin kraft ur det förtärande eldhav, som är Guds helighet. Så erbjuder inte "Kärlekens lag" det, som det sekulariserade örat så gärna vill höra, den nedtonande, utslätande välvillighet, som för många är förbunden med det tomma, missbrukade ordet "kärlek", den påse, i vilken var och en stoppar sina egna drömmar och nycker.

Den dom som verkas av "Kärlekens lag", beskrivs av Jesus med det inledande ordet: "Var och en som vredgas på sin broder, han är hemfallen åt Domstolens dom." Så är Guds dom så mycket strängare inte bara än den världsliga överhetens, som sysslar med dråp och mord, utan också än alla filosofers och fariséers, alla helighetssekters och falska profeters måttstock. De dömer aldrig den spontana vreden, den okontrollerbara vågen av ilska och förakt. De begränsar sig till det överlagda, det som ligger under viljans domvärjo och beslut. Det kan inte nog ofta upprepas, att just här på denna centrala punkt skiljer sig sann biblisk kristendom, evangelisk-luthersk kristendom, från sin andliga omvärld, både till höger och till vänster. Det är visst inte så, att vi i centrum är överens med alla, som kallar sig kristna, att skiljaktigheterna bara berör periferin. Nej, vår evangelisk-lutherska bekän-

nelse säger om evangeliets motståndare, att "det varit omöjligt för dem att lära rätt om boten, emedan de icke rätt känna vad synden är ... ty den onda böjelsen, lusten och begärelsen anse de icke vara synd" (SKB, s. 325.) Så får för dessa människor Jesu ord i dag inte gälla till sitt fulla värde. Så blir hela den kokande häxgrytan i vårt hjärta undantagen den dom, som Jesu uttalar. Den ständigt erfarna olusten vid Guds ord, det plågsamma knotandet över Guds vilja med mitt liv, den felande förtröstan på honom, vreden över den, som går mig emot, som smädar mig, som vränger mina bästa avsikter, min oförsonlighet mot mina ovänner, min ovilja att komma till den tröttsamma och otacksamma nästans hjälp, att hjälpa och bistå på min egen bekvämlighets bekostnad - allt detta är dömt av Jesus men frikämt av de onda andar, som låter domen bara drabba vad människan "med sin fria vilja hade kunnat underlåta" (SKB, s. 325.) Det är här inte bortkastat att ännu en gång påminna om hur helighetssekternas falska helgon tillskriva sig fullkomlig helgelse. Tillfrågad av en rättrogen kristen, om han inte kände hjärtats olust och hat, dess knorrande och vrede, svarade ett sådant helgon: "Vi kallar inte det synd", "We do not call that sin." På detta sätt är det inte alls omöjligt att hoppa över kyrktorn, om man nämligen gör kyrkorna tillräckligt små, lika de gipskyrkor, som brukar säljas på julmarknader som bordsprydnader. På samma sätt förminskar man Guds Lag, berövar den dess majestät, ja, förgriper sig på Guds helighet. Härom säger vi så:

- I. kärleksbudets majestät gör oss till syndare,
- II. bara de rätt dömda kan i rätt bot iklädas syndaförlåtelsen,
- III. den rätta boten skänker ensam botens frukt, kärleken till Gud och nästan.

I. Kärleksbudets majestät gör oss till syndare.

Det djupa fördärv, av kärlekslöshet, som i dag öppnas av kravet på den fullkomliga kärleken till Gud och medmänniska, är inte möjligt att pejla och mäta, att sammanfatta i ord. Därför säger med all rätt vår

evangelisk-lutherska bekännelse: "Denna arvssynd är ett så djupt ont fördärv i människans natur, att vi icke kunna fatta det med förståndet, utan måste tro det på grund av skriftens uppenbarelse" (SKB, s. 322 f.) Ett sådant Skriftens uppenbarelseord är Ps.51:7 "Se, i synd är jag född" Så är jag dömd icke bara i avseende på en eller annan handling av kärlekslöshet utan mer i förhållande till mitt hjärtas kärlekslösa beskaffenhet, till köttets kärlekslösa beskaffenhet hos mig. Då står jag till hela min varelse under domen, ger Jesus rätt i hans ord, och vet mig med rätt vara förfallen till Domstolen, till Stora rådet, till Gehenna.

II. Bara de rätt dömda kan i rätt bot iklädas syndaförlåtelsen.

När hjärtats innersta blottats, när Guds Lag drabbat hela min person, finns plats för den syndaförlåtelse, som övertäcker just hela denna person, som måste skylta allt mitt, som inte låter något vara oskyldt och oförlåtet inför Guds ansikte, inför Guds stränga dom. Då kan rättfärdiggörelsen genom tron allena ske, den rättfärdiggörelse, som inte eker i avseende på något mitt eget utan bara i avseende på Kristus och Kristus allena. Han tål ingen frälsande rättfär-

dighet vid sidan om sin egen, ja, "Om rättfärdighet kunde vinnas genom lagen, så hade ju Kristus icke behövt lida döden" (Gal. 2:21.) Så för kärlekens Lag och kärlekens evangellium till rätt bot, till evigt liv.

III. Den rätta boten skänker ensam botens frukt, kärleken till Gud och nästan.

Vårt evangelium i dag har sin tyngdpunkt på just denna tredje punkt, på botens frukt. Det framgår av Jesu inledningsord: "Jag säger eder, att om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséerna, så skolen I icke komma in i himmelriket." Det är samma bättringskrav, som vi hör från d.h. Johannes Döparen: "Bären då ock sådan frukt som tillhör bättringen" (Luk. 3:8) Där evangelium mottagits, där nåden verkligen trots som nåd, där - men också bara där - kommer botens frukt, uppväcker Gud kärleken till sig och nästan. Om vi inför dagens evangelium finner oss vara utan kärleken, utan trons frukt, då har vi aldrig trott nåden, aldrig tagit emot den främmande rättfärdigheten. Kristi rättfärdighet är källan till den påbegynta, egna, inre rättfärdigheten, som skiljer oss från världens barn och visar oss vara Guds barn.

Amen.